

Arrest

nr. 236 309 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders:
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind, Ailin MAHBOB, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters moeder, die volgens haar verklaringen op 20 december 2011 België is binnengekomen, diende op 20 december 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeksters vader, die volgens zijn verklaringen op 1 april 2012 België is binnengekomen, diende op 2 april 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 september 2012 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 11 maart 2013, nr. X).

1.2. Op 18 april 2013 dienden verzoeksters ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 april 2013 werden de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" (bijlage 13^{quater}) genomen.

1.3. Op 11 juni 2013 dienden verzoeksters ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2013 werden de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" (bijlage 13^{quater}) genomen.

1.4. Op 12 februari 2014 dienden verzoeksters ouders een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 augustus 2015 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 18 december 2015, nr. X).

1.5. Op 28 december 2015 dienden verzoeksters ouders een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juli 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen (RvV 21 december 2016, nr. X).

Op 10 augustus 2016 werd verzoekster geboren in België.

1.6. Op 18 januari 2017 diende verzoeksters vader een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*". Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 14 september 2017, nr. X).

Op 13 juni 2017 diende verzoekster moeder een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

1.7. Op 12 oktober 2017 diende verzoeksters vader een zevende verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

Op 18 december diende verzoekster moeder een zevende verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

1.8. Op 2 maart 2018 dienden verzoeksters ouders een achtste verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen (RvV 26 november 2018, nr. X).

1.9. Op 8 april 2019 dienden verzoeksters ouders in verzoeksters naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing werd op 25 juni 2019 aangetekend naar verzoeksters ouders verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een bijna driejarige Afghaanse van Tadzjiekse origine, geboren in Antwerpen. Uw vader Mo. S. M. (...) en moeder P. H. (...) verblijven eveneens in België. In maart 2019 beviel uw moeder van uw broertje B..

Ook uw paternale oom Mo. Ho. T. (...) verblijft in België. Op 27 april 2018 werd er in zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen deze beslissing tekende hij geen beroep aan.

*Uw vader diende op 2 april 2012 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in. Uw moeder kwam eerder in België aan en diende op 20 december 2011 al een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders verklaarden afkomstig te zijn uit het dorp Now Shahr van het district Charkh in de provincie Logar. Volgens uw ouders had uw maternale grootvader een gokverslaving en schulden bij commandant S. Z.. Omdat hij zijn schulden niet kon terugbetalen, wilde uw maternale grootvader uw moeder uithuwelijken aan de commandant. Uw vader en moeder waren op dat moment echter al verloofd. Uw ouders vluchtten naar familie van uw moeder in de hoofdstad Kabul, alwaar uw ouders religieus huwden. Omdat het te gevaarlijk was in Afghanistan, besloten uw ouders samen te vertrekken. Onderweg raakten zij van elkaar gescheiden. Op 7 september 2012 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de verzoeken van uw beide ouders. Er werd geen geloof gehecht aan uw ouders' beweerde vluchtmotieven. Uw vader en moeder tekenden op 8 oktober 2012 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing en de daarin vervatte motieven op 11 maart 2013. Uw ouders dienden geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.*

*Op 18 april 2013 dienden uw ouders een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Zij hielden vast aan het hierboven geschetste relaas en legden enkele nieuwe documenten neer. Op 19 april 2013 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw ouders' verzoek in overweging te nemen.*

*Op 11 juni 2013 dienden uw ouders een **derde verzoek** om internationale bescherming. Ook deze keer hielden zij vast aan de vluchtmotieven die zij hadden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek en legden zij nieuwe documenten neer. Op 28 juni 2013 besloot de DVZ opnieuw tot een weigering tot inoverwegingname.*

*Op 12 februari 2014 dienden uw ouders een **vierde verzoek** om internationale bescherming in. Uw ouders verklaarden dat zij in hun vorige verzoeken niet de waarheid vertelden over hun reële verblijfssituatie voor hun komst naar België en over hun vluchtmotieven. Uw ouders gaven aan dat zij beiden bijna heel hun leven in Iran doorbrachten, dat uw vaders familie betrokken was bij de drugshandel, dat zij uit Iran zijn vertrokken op aandringen van uw moeders familie, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan de familie van uw vader vrezden en dat zij er als ongelovigen zullen worden aanschouwd wegens hun verblijf in een kerk. Op 20 augustus 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de motieven van uw ouders om Afghanistan te ontvluchten, aan hun verklaringen dat zij van kindsbeen af als Afghaanse vluchtelingen in Iran woonden en dat uw vader betrokken was in de drugshandel van zijn familie. Ook aan uw ouders' bewering dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan voor hun leven vrezden vanwege hun verblijf in een kerk werd geen geloof gehecht. Uw ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing. In het arrest van 18 december 2015 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven. Uw vader noch uw moeder dienden een cassatieberoep in tegen deze beslissing.*

Op 28 december 2015 dienden uw ouders een **vijfde verzoek** om internationale bescherming in. In dit verzoek herhaalden uw ouders hun verklaringen zoals aangehaald in hun vierde verzoek, namelijk dat zij sinds hun jeugd in Iran woonden als Afghaanse vluchtelingen. Nog verklaarde uw vader dat zijn moeder, broers en zussen in Griekenland verblijven. Daarnaast gaven uw ouders aan dat uw moeder in verwachting was (van u) en dat zij leed aan het hepatitis B virus. Verder verklaarde uw moeder het soennitische geloof aan te hangen, maar verklaarde uw vader zich te hebben bekeerd tot Jehovagetuige. Hij vreesde door deze bekering voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan. Uw ouders' advocaat haalde vervolgens nog aan dat uw ouders in Afghanistan zullen worden vervolgd omwille van hun verblijf in een kerk. Op 25 juli 2016 oordeelde het CGVS dat het vijfde verzoek van uw ouders niet in overweging kon worden genomen. Uw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing. De RvV verwierp dit beroep in haar arrest van 21 december 2016.

Op 18 januari 2017 diende uw vader een **zesde verzoek** om internationale bescherming in. Uw vader verwees opnieuw naar zijn verklaringen inzake zijn lange verblijf in Iran. Daarnaast wees uw vader erop dat uw paternale grootmoeder, twee paternale ooms en drie paternale tantes in Duitsland als vluchteling werden erkend. Uw vader stelde bovendien dat hij zich bekeerde tot het protestantisme. Op 7 maart 2017 besliste het CGVS om ook dit verzoek niet in overweging te nemen. Er werd onder andere geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van uw vaders bekering. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd op 14 september 2017. Uw moeder diende op 13 juni 2017 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Hierin beaamde zij dat uw vader zich bekeerde tot het protestantisme en hield ze vast aan haar verklaringen inzake haar opeenvolgende verblijfplaatsen. Dit verzoek werd op 13 september 2017 niet in overweging genomen door het CGVS. Uw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 12 oktober 2017 diende uw vader een **zevende verzoek** om internationale bescherming in. Hij verwees hierbij opnieuw naar zijn verklaringen over zijn verblijf in Iran en naar de problemen met zijn drugssmokkelende familie en gaf aan dat zijn paternale oom werd gearresteerd. Betreffende zijn geloofsovertuiging verklaarde hij dat hij nog steeds protestant is en dat hij werd gedoopt. Tot slot herhaalde uw vader dat uw moeder ziek is en dat hij familie heeft in Duitsland. Op 30 november 2017 besliste het CGVS om ook dit verzoek niet in overweging te nemen. Uw vader diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uw moeder diende op 18 december 2017 ook een zevende verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw verwees uw moeder naar haar eerdere verklaringen met betrekking tot haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Voorts verklaarde ze dat zij niet meer samen was met uw vader, maar ze voegde er aan toe dat ze nog wel samenwoonden. Daarnaast gaf uw moeder aan dat zij lichamelijke en psychische problemen heeft en dat zij al geruime tijd geen contact meer heeft met haar ouders omdat uw moeder op Facebook foto's publiceerde waarop zij onder andere zonder hoofddoek te zien was. Dit verzoek werd op 16 februari 2018 door het CGVS niet in overweging genomen. Uw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 2 maart 2018 dienden uw ouders een **achtste verzoek** om internationale bescherming in. Opnieuw verwezen ze naar hun eerdere verklaringen inzake hun verblijfplaatsen voor hun komst naar België, hun vluchtmotieven, uw vaders familie in Duitsland, de gezondheidsproblemen van uw moeder en uw vaders geloofsovertuiging. Ook herhaalde uw moeder dat zij problemen heeft met haar familie omwille van de hoofddoekloze Facebookposts en gaf ze aan dat ze goed geïntegreerd was in België. Ook uw vader gaf aan dat hij goed geïntegreerd is in België en dat zijn gedachtegang en cultuur veranderd is. **Betreffende u** gaf uw moeder aan dat het voor u lastig zou zijn terug te keren naar Afghanistan omdat u hier bent geboren en er in Afghanistan minder vrijheid is dan in België. Uw vader stelde dat u in Afghanistan geen toekomst zal hebben, dat er voor u geen mogelijkheid bestaat om een opleiding te volgen en gaf verder aan dat er in Afghanistan dagelijks kinderen en vrouwen worden verkracht, ontvoerd en mishandeld. Ook verwees uw vader naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Op 22 mei 2018 werd uw ouders' verzoek door het CGVS niet in overweging genomen. Uw ouders tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Op 26 november 2018 werd dit beroep door de RvV verworpen. Uw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 8 april 2019 dienden uw ouders in uw naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeldt uw vader dat hij dit deed omdat hij de huur van jullie woonhuis niet meer kon opbrengen. Uit zijn omgeving kreeg hij het advies om in uw naam een verzoek in te dienen, zodat jullie gezin opnieuw recht op opvang kreeg.

Voorts houden uw vader en moeder vast aan hun verklaringen inzake hun voorafgaande verblijfplaatsen en aan uw vaders in het drugsmilieu verkerende familie. Voorts geeft uw vader aan dat men in Afghanistan geen eigen toekomst kan opbouwen. Nog stelt uw vader dat hij in Afghanistan niet beschikt over geld, een huis, familie of netwerk.

Daarnaast geeft uw vader opnieuw aan dat hij erkende familieleden heeft in Duitsland. Daarnaast geeft uw vader aan dat hij bekeerd is en dat u als zijn dochter ook bekeerd bent. Hij geeft aan dat u mogelijk problemen zal kunnen krijgen omwille van uw geloof.

Nog geeft uw moeder opnieuw aan dat zij lijdt aan mentale problemen en verklaart ze dat ze een zelfmoordpoging ondernam.

Uw vader geeft bovendien aan dat u in België bent geboren en opgegroeid. Hij voegt er aan toe dat u, omdat u in Europa geboren bent, het recht moet krijgen om in Europa op te groeien en een toekomst op te bouwen.

Voorts stelt uw vader dat er al decennia lang oorlog is in Afghanistan en dat er geen dienst is waar men hulp kan krijgen. Nog merkt uw vader op dat de taliban en Daesh in Afghanistan actief zijn. Ook verwijst uw vader naar de in Afghanistan voorkomende ontvoeringen, overvallen en moorden. Ook uw moeder geeft aan dat u het slachtoffer kan worden van de gevechten ten gevolge van de in Afghanistan voorkomende oorlog. Nog verwijst ze naar de ontvoering van een negenjarig meisje in Afghanistan dat werd gedood nadat bleek dat de vader van het meisje het geëiste losgeld niet kon betalen.

Uw moeder geeft vervolgens aan dat ze vrijheid ervaart nu ze geen hoofddoek draagt en dat deze vrijheid voor haar en u niet bestaat in Afghanistan.

Inzake uw jongere broer B. stellen uw vader en uw moeder tot slot dat voor hem dezelfde problemen van toepassing zijn.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming leggen uw ouders geen enkel document neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts twee jaar en negen maanden oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van uw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met uw vader Mo. S. M. en met uw moeder P. H. die aldus in de mogelijkheid verkeerden om de nodige elementen ter ondersteuning van uw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Uw raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-Generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier/uit uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders

aanhalen ter staving van hun achtste verzoek van 2 maart 2018, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

Uw vaders beslissing luidt als volgt:

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van de eerste verzoeken van u en uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat jullie vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Er werd tevens besloten dat er voor u en uw echtgenote een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kaboel. De weigeringsbeslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven werden bevestigd in het arrest van de RvV van 11 maart 2013. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Uw tweede en derde verzoeken werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U diende geen beroep tegen deze beslissingen in. In het kader van jullie vierde verzoeken beweerden u en uw echtgenote plots dat jullie sinds jullie jeugd als Afghaanse vluchtelingen in Iran hadden verbleven tot op het moment van jullie vertrek naar Europa. Op 20 augustus 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht werd aan jullie beweerd verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 18 december 2015 bevestigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven. U diende hiertegen geen cassatieberoep tegen in. In het kader van uw vijfde verzoek verwees u opnieuw naar uw voorgehouden verblijf in Iran en voegde u toe dat u zich bekeerd had tot Jehova getuige. Deze aanvraag werd door het CGVS evenmin in overweging genomen. Zo werd er geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. Deze beslissing en beoordeling werden op 21 december 2016 door de RvV bevestigd. Uw zesde verzoek, waarin u uw verklaringen over uw geloofsovertuiging opnieuw wijzigde en stelde dat u zich bekeerd had tot het protestantisme, werd evenmin door het CGVS in overweging genomen. Deze beslissing en beoordeling werden eveneens bevestigd door de RvV op 14 september 2017. In het kader van uw zevende verzoek nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing waartegen u niet in beroep ging.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen betreffende uw verblijf in Iran, uw vluchtmotieven, de gezondheidsproblemen van uw echtgenote en uw geloofsovertuiging (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 15, 18 en 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft uw verklaring dat uw cultuur en gedachtegang veranderd zouden zijn doordat u reeds enige tijd in Europa verblijft, dient opgemerkt dat dit slechts een blote bewering is die u op geen enkel manier

hebt verduidelijkt (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 15). Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat u in geval van terugkeer niet meer zou kunnen aarden in de Afghaanse samenleving. U verwees in dit verband weliswaar naar uw gewijzigde geloofsovertuiging, doch hierover werd reeds geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw verklaarde goede integratie in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 22).

Inzake uw vrees ten aanzien van uw dochter dient opgemerkt dat zijn momenteel nog geen twee jaar oud is en dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico zou lopen te worden verkracht, ontvoerd of mishandeld (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 21). Bovendien werd in het kader van uw vierde verzoek vastgesteld dat u geen enkel zicht biedt op uw verblijfplaatsen (binnen of buiten Afghanistan) voor uw komst naar België. Wat betreft uw dochter en de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst dient dan ook verwezen te worden naar de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat deze regionaal verschillen binnen Afghanistan. Daar u geen zicht biedt op waar u vandaan komt kan het CGVS zich hier dan ook niet over uitspreken.

Uw moeders beslissing luidt als volgt:

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van het eerste verzoek tot internationale bescherming van u en uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Er werd tevens besloten dat er voor jullie een intern vluchtalternatief mogelijk was in de stad Kaboel. De weigeringsbeslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven werden bevestigd in het arrest van de RvV van 11 maart 2013. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. Uw tweede en derde verzoek werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U diende geen beroep tegen deze beslissingen in. In het kader van het vierde verzoek van u en uw echtgenoot beweerden jullie plots sinds jullie jeugd als Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben verbleven tot op het moment van jullie vertrek naar Europa. Op 20 augustus 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht werd aan jullie beweerd verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U diende beroep tegen deze beslissing in. Op 18 december 2015 bevestigde de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS en de daarin vervatte motieven. U diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. In het kader van uw vijfde verzoek verwees u opnieuw naar uw voorgehouden verblijf in Iran en voegde u toe dat uw echtgenoot zich bekeerd had tot Jehova getuige. Deze aanvraag werd door het CGVS evenmin in overweging genomen. Deze beslissing en beoordeling werden op 21 december 2016 door de RvV bevestigd. Uw zesde en uw zevende verzoek werden evenmin door het CGVS in overweging genomen. U diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens

aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen betreffende uw verblijf in Iran, uw vluchtmotieven, en de problemen die u zou kennen met uw familie omdat u foto's van uzelf op het internet hebt geplaatst waarop u te zien bent zonder hoofddoek (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 10, 18 en 20). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Inzake uw vrees ten aanzien van uw dochter (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 21) dient opgemerkt dat zij momenteel nog geen twee jaar oud is. Van welke vrijheden zij in Afghanistan niet zou kunnen genieten hebt u nergens gespecificeerd. Hoe dan ook dient opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw verklaarde goede integratie in België dient u de hiertoe geëigende procedures aan te wenden (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 19). Betreffende de documenten waarnaar u verwijst (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 23/04/2018, vraag 15 en 17) en die door uw echtgenoot in naam van jullie beiden zouden zijn voorgelegd dient opgemerkt dat hij in het kader van zijn achtste verzoek, in tegenstelling tot wat u beweert, geen nieuwe documenten heeft voorgelegd. Het CGVS kan zich hier dan ook niet over uitspreken.

Bovendien halen uw ouders nog andere motieven in uwen hoofde aan. Hieruit kan echter geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade worden afgeleid.

Zo geeft uw vader aan dat u in België bent geboren en opgegroeid en dat u het recht moet krijgen om in Europa – België – te mogen opgroeien en een toekomst uit te bouwen (CGVS, pp. 3-4). Hoewel er vanuit humanitair oogpunt begrip kan worden opgebracht voor dit standpunt, moet toch gesteld dat dit niet correct is. De plaats van de geboorte is (in België) immers niet bepalend voor de nationaliteit of voor het verblijfsrecht. Nergens uit uw vaders verklaringen blijkt dat het feit dat u geboren bent in België en er al meer dan twee jaar woont een vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Voorts geeft uw vader aan dat hij een verzoek voor u indiende omdat hij de huur van jullie woonhuis niet meer kon opbrengen. Uit zijn omgeving kreeg hij het advies om in uw naam een verzoek in te dienen, zodat jullie gezin opnieuw recht op opvang kreeg (CGVS, p. 4). Dit houdt evenwel geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw leefomstandigheden in België een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Wat betreft uw ouders' verklaringen over het gebrek aan toekomst in Afghanistan, het gebrek aan geld, huis en een netwerk daar, en wat betreft hun verklaringen over de oorlog daar en de aanwezigheid van groeperingen die tegen de overheid gericht zijn, en wat betreft hun verwijzing naar het voorvallen van ontvoeringen daar, kan niet voldoende benadrukt worden dat uw ouders in het verleden geen zicht boden op hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun komst naar België, noch op de verblijfplaatsen van hun familie. Deze vaststelling werd bovendien (meermaals) door de RvV bevestigd. Het volstaat evenwel niet om simpelweg te verwijzen naar de Afghaanse afkomst. Bijgevolg maakten uw ouders niet

aannemelijk dat zij, en dus ook u, die van hen afhankelijk bent, gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonden zij aan dat zij of u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het

koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opheffen. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht.

In zoverre verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 dient erop gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.2.2. Er dient op gewezen dat verzoeksters moeder op 20 december 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vader diende vervolgens op 2 april 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voerden daarbij aan afkomstig te zijn uit het dorp Now Shahr, district Charkh, provincie Logar. Verzoeksters ouders gaven tevens aan dat haar maternale grootvader schulden had bij commandant S. Z. en, geconfronteerd met schulden die hij niet kon terugbetalen, verzoeksters moeder aan hem wilde uithuwelijken.

Op 7 september 2012 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun beweerde vluchtmotieven. De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 11 maart 2013, nr. 98 615).

Op 18 april 2013 dienden verzoeksters ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij hielden daarbij vast aan hun vluchtrelaas zoals zij dit hadden uiteengezet in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden enkele nieuwe documenten voor.

Op 19 april 2013 werden de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" (bijlage 13^{quater}) genomen. Zij gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

Op 11 juni 2013 dienden verzoeksters ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Zij hielden daarbij vast aan hun vluchtrelaas zoals zij dit hadden uiteengezet in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en legden enkele nieuwe documenten voor.

Op 28 juni 2013 werden de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" (bijlage 13^{quater}) genomen. Zij gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

Op 12 februari 2014 dienden verzoeksters ouders een vierde verzoek om internationale bescherming in. Hierbij gaven zij aan dat zij niet de waarheid hebben verteld over hun reële verblijfssituatie voor hun komst naar België en over hun vluchtmotieven. Verzoeksters ouders gaven daarbij aan dat zij beiden bijna heel hun leven in Iran doorbrachten, dat haar vaders familie betrokken was bij de drugshandel, dat zij uit Iran zijn vertrokken op aandringen van de familie van verzoeksters moeder, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan de familie van verzoeksters vader vrezen en dat zij er als ongelovigen zullen worden aanzien wegens hun verblijf in een kerk.

Op 20 augustus 2015 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de motieven van verzoeksters ouders om Afghanistan te ontvluchten, aan hun verklaringen als zouden zij van jongs af aan als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben verbleven en dat verzoeksters vader betrokken was in de drugshandel van zijn familie. Ook aan de bewering van verzoeksters ouders als zouden zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor hun leven vrezen omwille van hun verblijf in een kerk werd geen geloof gehecht.

De Raad bevestigde deze beslissingen in beroep (RvV 18 december 2015, nr. 159 039).

Op 28 december 2015 dienden verzoeksters ouders een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Zij herhaalden hun verklaringen zoals aangehaald in het kader van hun vierde verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verklaarde verzoeksters vader dat verschillende van zijn familieleden in Griekenland verbleven. Tevens gaven verzoeksters ouders aan dat haar moeder in verwachting was (van verzoekster) en dat zij leed aan hepatitis B. Daarnaast gaf verzoeksters vader aan bekeerd te zijn tot Jehovagetuige.

Op 20 juli 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen (RvV 21 december 2016, nr. 179 939).

Op 10 augustus 2016 werd verzoekster geboren in België.

Op 18 januari 2017 diende verzoeksters vader een zesde verzoek om internationale bescherming in. Zij herhaalden hun verklaringen zoals aangehaald in het kader van hun vierde verzoek om internationale bescherming. Daarnaast gaf verzoeksters vader aan dat verschillende van zijn familieleden in Duitsland erkend werden als vluchteling en bovendien stelde hij zich bekeerd te hebben tot het protestantisme.

Op 7 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*" omdat er onder meer geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van de bekering van verzoeksters vader.

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 14 september 2017, nr. 192 042).

Op 13 juni 2017 diende verzoekster moeder een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 13 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*". Zij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 12 oktober 2017 diende verzoeksters vader een zevende verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw verwees hij naar de verklaringen zoals aangehaald in het kader van hun vierde verzoek om internationale bescherming. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

Op 18 december diende verzoeksters moeder een zevende verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw verwees zij naar de verklaringen zoals aangehaald in het kader van hun vierde verzoek om internationale bescherming. Voorts verklaarde zij dat zij niet meer samen was met verzoeksters vader, maar nog wel samenwoonden. Daarnaast gaf verzoeksters moeder aan dat zij lichamelijke en psychologische problemen had en dat zij al geruime tijd geen contact meer had met haar ouders omdat zij op Facebook foto's publiceerde waarop zij onder meer zonder hoofddoek te zien was.

Op 16 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot "*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*".

Op 2 maart 2018 dienden verzoeksters ouders een achtste verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw verwezen zij naar hun eerdere verklaringen. Betreffende verzoekster gaf haar moeder aan dat het voor haar lastig zou zijn om terug te keren naar Afghanistan omdat verzoekster hier geboren is en er in Afghanistan minder vrijheid is in België. Daarnaast stelde verzoeksters vader dat er in Afghanistan geen toekomst is voor verzoekster, dat er geen mogelijkheid bestaat daar om een opleiding te volgen en dat er in Afghanistan dagelijks kinderen en vrouwen worden verkracht, ontvoerd en mishandeld. Daarnaast verwees verzoeksters vader naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Op 18 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen (RvV 26 november 2018, nr. 212 911).

2.2.3. Op 8 april 2019 dienden verzoeksters ouders in haar naam een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek vermeldt verzoeksters vader dat hij dit deed omdat hij de huur van hun woonhuis niet meer kon opbrengen en hij uit zijn omgeving het advies kreeg om in verzoeksters naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen teneinde opnieuw recht te krijgen op opvang. Voorts houden verzoeksters ouders vast aan hun verklaringen inzake hun voorafgaande verblijfplaatsen en aan haar vaders in het drugsmilieu verkerende familie. Voorts geeft verzoeksters vader aan dat men in Afghanistan geen eigen toekomst kan opbouwen. Nog stelt haar vader dat hij in Afghanistan niet beschikt over geld, een huis, familie of een netwerk. Daarnaast geeft verzoeksters vader opnieuw aan dat hij erkende familieleden heeft in Duitsland. Ook benadrukt hij dat hij zich bekeerd heeft en dat

verzoekster, als zijn dochter, ook bekeerd is, waardoor zij mogelijkerwijze problemen zullen ondervinden. Verzoeksters vader geeft bovendien aan dat u in België bent geboren en opgegroeid en dat u het recht moet krijgen om in Europa op te groeien en een toekomst op te bouwen.

Verzoeksters moeder geeft opnieuw aan dat zij aan mentale problemen lijdt en verklaart dat ze een zelfmoordpoging ondernam.

Verzoeksters vader stelt voorts nog dat er al decennia lang een oorlog is in Afghanistan en dat er geen dienst is waar men hulp kan krijgen. Nog merkt verzoeksters vader op dat de Taliban en Daesh actief zijn in Afghanistan en dat er ontvoeringen, overvallen en moorden plaatsvinden. Ook verzoeksters moeder geeft aan dat verzoekster het slachtoffer kan worden van de gevechten ten gevolge van de oorlog in Afghanistan en verwijst naar de ontvoering van een negenjarig meisje in Afghanistan dat werd gedood nadat bleek dat de vader van het meisje het geëiste losgeld niet kon betalen.

Daarnaast wijst verzoeksters moeder op de vrijheid die zij ervaart nu ze geen hoofddoek draagt en dat deze vrijheid voor haar en ook voor verzoekster niet bestaat in Afghanistan.

Verzoeksters ouders leggen geen enkel document neer ter staving van haar identiteit en/of haar verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet omdat (i) zij zich hoofdzakelijk beroept op dezelfde gronden die haar ouders aanhalen ter staving van hun achtste verzoek om internationale bescherming, waarvan de beslissing inmiddels definitief is; (ii) uit de overige motieven die in verzoeksters hoofd worden aangevoerd geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid nu (1) uit het enkele feit dat verzoekster in België is geboren en opgegroeid geen verblijfsrecht kan worden afgeleid en uit de verklaringen van haar vader niet blijkt dat het feit dat verzoekster in België geboren is en er al meer dan twee jaar verblijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt bij een terugkeer naar Afghanistan en zij, voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen, zich tot andere procedures dient te wenden, (2) het feit dat verzoeksters vader het verzoek voor verzoekster indiende omdat hij de huur van hun woonhuis niet meer kon opbrengen geen verband houdt met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan en nergens uit de verklaringen blijkt dat verzoeksters leefomstandigheden in België een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen en (3) met betrekking tot de verklaringen van verzoeksters ouders aangaande het gebrek aan toekomst in Afghanistan, gebrek aan geld, huis en netwerk en hun verklaringen over de oorlog daar, de aanwezigheid van gewapende groeperingen en hun verwijzingen naar voorvallen van ontvoeringen daar moet worden gewezen op het feit dat in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat zij geen zicht boden op hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun komst naar België, noch op de verblijfplaatsen van hun familie en niet kan worden volstaan met het verwijzen naar de Afghaanse afkomst; verzoeksters ouders niet aannemelijk maakten, en dus ook verzoekster - die van hen afhankelijk is -, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te lopen, noch een reëel risico aantoonde dat zij of verzoekster zouden lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeksters wettelijke vertegenwoordigers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar ouders vanaf hun vierde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden benadrukt dat in hoofde van verzoeksters ouders door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 augustus 2015 werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden motieven van verzoeksters ouders om Afghanistan te ontvluchten, aan hun verklaringen als zouden zij van jongs af aan als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben verbleven en dat verzoeksters vader betrokken was in de drugshandel van zijn familie. Ook aan de bewering van verzoeksters ouders als zouden zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan voor hun leven vrezen omwille van hun verblijf in een kerk werd geen geloof gehecht. Daarenboven werd geen geloof gehecht aan de oprechtheid van de bekering van verzoeksters vader. De Raad bevestigde bij arrest nr. 159 039 van 18 december 2015 deze beslissingen in beroep.

In het kader van de vijfde, zesde, zevende en achtste verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd telkens besloten tot een weigering tot in overwegingname (thans: niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)) door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (respectievelijk op 28 december 2015, op 7 maart 2017 en 13 september 2017, op 30 november 2017 en 16 februari 2018 en op 18 mei 2018). De beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen (RvV 18 december 2015, nr. 159 039 (vierde verzoek om internationale bescherming), RvV 21 december 2016, nr. 179 939 (vijfde verzoek om internationale bescherming), RvV 14 september 2017, nr. 192 042 (zesde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters vader), (RvV 26 november 2018, nr. 212 911 (achtste verzoek om internationale bescherming) - zie ook *supra*).

Eens hij een beslissing over een bepaalde verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige verzoeken om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het identieke verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich

een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemde arresten van de Raad d.d. 11 maart 2013, 18 december 2015, 21 december 2016, 14 september 2017 en 26 november 2018, staat de ongeloofwaardigheid van de door verzoeksters ouders voorgehouden verblijfplaats(en) voor hun komst naar België, de verblijfplaatsen van hun familie, alsook hun vluchtmotieven vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen bijkomende verklaringen aflegt of bewijsstukken voorlegt die de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven omwille van de voorgehouden problemen in Afghanistan en/of de werkelijke verblijfplaats(en) van haar ouders in een nieuw daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoekster nog wijst op het bepaalde in artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en in artikel 14 van het KB CGVS over het hoger belang van het kind en hiertoe nog citeert uit het artikel *“De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet”* van april 2006, wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Overigens dient te worden benadrukt dat daar waar verzoekster onder verwijzing naar een rapport van UNICEF benadrukt dat ieder kind recht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, *in casu* blijkt dat verzoekster hiertoe de kans kreeg en een verzoek om internationale bescherming indiende in eigen naam.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij in België geboren is en hier al enkele jaren verblijft en hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit niet heeft onderzocht. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar dienaangaande nochtans staat te lezen als volgt: *“Zo geeft uw vader aan dat u in België bent geboren en opgegroeid en dat u het recht moet krijgen om in Europa – België – te mogen opgroeien en een toekomst uit te bouwen (CGVS, pp. 3-4). Hoewel er vanuit humanitair oogpunt begrip kan worden opgebracht voor dit standpunt, moet toch gesteld dat dit niet correct is. De plaats van de geboorte is (in België) immers niet bepalend voor de nationaliteit of voor het verblijfsrecht. Nergens uit uw vaders verklaringen blijkt dat het feit dat u geboren bent in België en er al meer dan twee jaar woont een vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.”*

Aangaande de verwijzingen van verzoekster naar verschillende rapporten over de terugkeer en hervestiging van teruggekeerden naar Afghanistan in dit verband, benadrukt de Raad dat – daargelaten de vaststelling dat verschillende geciteerde rapporten handelen over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, daar waar verzoekster wel degelijk begeleid is door haar ouders – het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar informatie omtrent de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekster dient haar vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. *In casu* maakt verzoekster haar verklaarde vrees echter niet *in concreto* aannemelijk. Zij beperkt zich immers louter tot een algemene verwijzing naar haar geboorte en verblijf in België, doch toont zij hiermee niet aan dat dit verblijf van haar dusdanig zou hinderen om een leven in Afghanistan op te nemen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat er in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden werden aangenomen en dat hieraan tegemoet werd gekomen door een persoonlijk onderhoud af te nemen van haar vader en moeder die tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kregen om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, die nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en waarbij zij zich hebben laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het

Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER